

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

Η ΚΟΜΠΡΑ

(Μία από τας τελευταίας ταινίας του άληθμενήτου πρωταγωνιστού ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ. — Παράγωγη Παράμαξουτι).

ΗΘΟΠΟΙΟΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

R. VALENTINO	Αιμίλιος Τοριάνι.
GERTRUDE DAMERT	" Έλλην Ντράκε.
NITTA NALATI	" Έμμα Καντίλ.
ZAK NORTON	" Αρχαιολόγος.

Ο νεαρός κόμης Αιμίλιος Τοριάνι άνήκε σε μιá παλαιά Ναπολιτάνικη οικογένεια. Ήταν τόσο όμορτος ώστε καμμιά γυναίκα δέ μπορούσε ν' άντισταθή σ' αυτόν κ' έπειδή κ' αυτός άγαπούσε τις διασκεδάσεις, μπορεί κανείς νά συμπεράνη, ότι ή περιπέτειες δέν έλειπαν από τόν όμοιον αυτόν άριστοκρατη. Ο Αιμίλιος περνούσε τη ζωή του με καθημερινές σκηές είτε με τις γυναίκες, τις όποιες έγκατέλειπε, είτε με τους πατέρες των, οι όποιοι άπαιτούσαν νά παντρευτή τά χορίτια τους. Μά ήταν φυσικό με μιá τέτοια ζωή πού έκανε νάρχισή και ή περιουσία του νά λιγοστεύη κ' άν έξακολούσθε τον ίδιο δρομο δέ θα ήταν δύσκολο νά προμαντέψη κανείς, ότι γρήγορα θα έμενε χωρίς πεντάρα. Αυτό άκριβώς κ' ο Αιμίλιος συλλογιότανε μιá μέρα στο μέγαρό του, πού ήταν γεμάτο από πολύτιμα και σπανία έργα τέχνης, όταν ό ύπαιρτής του τού άνήγγειλε την έπισκεψη τού σινιόρ Μινάοντο, ό όποιος είχε βοη ήστην τσάπη τής κόρης του μιá έπιστολή εκ μέρους τού Αιμιλίου πού έγραφε τά εξής :

« Δέν θα ξεχάσω ποτέ τη χοιρεία τής φωνής σας, ότε τη γίνεκα τού πρώτου σας φίλμουτος μέσα στο πάρκο, κάτω απ' τó φως τού φεγγαριού. Άπόψε, λατρευτή μου, θα σας περιμένο πάλι στο ίδιο μέρος».

Αιμίλιος

Φαντάζεται λοιπόν κανείς τη σκηή πού επακολούθησε μεταξύ τού όργισμένου πατέρα και τού Αιμιλίου, στον όποιο δέν έκαναν καμμιά αίσθηση οι φωνές του.

— Πρέπει νά την παντρευτήτε ! φώναξε ό πατέρας.

— Άχ ! άπαντούδες κάπως ειρωνικά ό Αιμίλιος, οι γυναίκες είνε σειρήνες στις όποιες δέ μπορεί ν' άντισταθή κανείς. Άν είχα τουλάχιστον τη δύναμη νά τις άποφύγω...

Και παίρνοντας από τó τραπέζι ένα πολύτιμο κομφοτεχνημα, έργο τού Μπενβοντο Τσελλίνι, έπροσθεσε με γαλήνια φωνή :

— Όχι, δέ μπορώ νά παντρευτώ την κόρη σας. Μά τó πολύτιμο αυτό αντίκειμενο τó οποιο σας χαρίζω άποτελει μιá αξιόλογη προίκα γι' αυτή. Είνε έργο τού Τσελλίνι.

Ο θυμός τού σινιόρ Μινάοντο πέρασε άμέσως σάν άντίκρουσε τó κομφοτεχνημα κ' έφυγε παίρνοντας τó μαζί του.

Συγχρόνως με τó σινιόρ Μινάοντο, είχε μπει στο μέγαρο Τοριάνι κ' ένας νεαρός κύριος ξυρισμένος και μ' ένεργητική φυσιογνωμία όνομαζόμενος Ζάκ Ντόρνιγκ, τού όποιου τó επαγγελμα ήταν άρχαιοπώλης. Είχε άκούσει πως ό νεαρός Αιμίλιος Τοριάνι ήταν κατοχος πολυτιμων έργων τέχνης και πήγε γιά νά τά ιδη. Μόλις πρωταντικρύστηκαν οι δυο νέοι έννοιωσαν άμέσως ό ένας γιά τόν άλλο μιá ζωρή συμπάθεια. Άρχισαν νά μιλούν γι' άγάλλιατα, πίνακας και χειρογραφα και συνεννοούντο θανάσια.

— Χάρης σας πολυτίμου συλλογής σας έργων τέχνης, είπε ό Άμερικανός άρχαιολόγος, θα γίνετε σε μένα ένας πρώτης τάξεως σύμβουλος.

— Θα ήθελα νά με πέρνατε μαζί σας στην Άμερικη, άπάντησε ό Αιμίλιος.

— Σας τó ύπόσχομαι, και μάλιστα σας ύπόσχομαι τόσες άσχολίες ώστε δέ θα σας μένει πειά καιρός νά κοιτάτε τις όμορφες γυναίκες.

Ο Ρούντολφ Βαλεντίνο και ή Νίτα Νάλντι σε μιá έρωτική σκηή τής «Κόμπρα».

— Θα προσπαθήσω, είπε ό όμορτος Ναπολιτάνος.

Έσκασαν στα γέλια γι'ατί συμφωνούσαν τόσο εύκολα και σε λίγες ήμέρες ό εύγενής Άιταλός έφυγε γιά την Άμερικη με τόν καινούργιο του φίλο. Ο Αιμίλιος είχε τις καλλίτερες προθέσεις μά μόλις έφτασε στη Νέα Υόρκη τά μάτια του έπεσαν στην Έλλην Ντράκε, τη χοιτευτική γραμματέα τού Ντόρνιγκ. Είνε αλήθεια πως στο κατάστημα τού Ντόρνιγκ βρισκόντουσαν όμοιάτατα έργα τέχνης μά ή Έλλην Ντράκε, στο μάτια τού Αιμιλίου, φαινόταν τó πιο όμοιο. Ο Αιμίλιος άρχισε νά τη φλερτάρη μά γρήγορα άναγκάστηκε νά κάνη άβάριες στη συνειθισμένη του έρωτική τακτική, γι'ατί αυτή ή νέα, δέν ήταν σαν τις άλλες και προκαλούσε τó σεβασμό.

Δέ συνέβη όμως τó ίδιο και με την Έμμα Καντίλ. Αυτή ήταν πολύ εύκολη και γι'αυτό ίσως ό άδιόρθωτος Αιμίλιος τά έμπλεξε συγχρόνως και με μιá τρίτη, τη Σοφία Μπίννερ. Η τελευταία μάλιστα τού έζήτησε ως δάνειο

Ο Ρούντολφ Βαλεντίνο σε μιá σκηή τής «Κόμπρα» όπου φοράει μ' έξαιρετική χάρη τó σκουφο τών Βάσκαν, πού είνε τής μέδας.

και χίλια δολάρια, μα ο Αιμίλιος δυσκολευόταν να της τὰ δώσει, γιατί η περιουσία του είχε λιγοστέψει άρκετά, και αυτό τον έλυπούσε πολύ. Μά ο Ντόρνιγκ τόν έβγαλε άπ' αυτή τή στενόχωρη θέση δανειζοντάς του τόν έν λόγω ποσό. Καθώς του έδινε τὰ λεπτά ο άρχαιολόγος του είπε :

— Αιμίλιε, νοιώθω γιά σένα μιá άγάπη άδελφική, μα έπιτρέψέ μου νά σου πώ, ότι έχεις ένα έλάττωμα πού με κάνει νά λυπούμαι πολύ...

— Καί τó χειρότερο είναι πώς έχεις δικίο σ' αυτά πού λές, άπάντησε ο Αιμίλιος. Μα πού είναι άδύνατο ν' άντισταθώ στη γοητεία ένός γυναικείου βλέμματος... Μαγνητίζομαι, σά νά με κοιτάξη ένα φείδι, μιá κόμπρα... "Αχ, πόσο σέ ζηλεύω έσένα, Ζάκ, πού ζης τόσο ήσυχα...

Έξήλεσε τήν ήσυχη ζωή, μα δέν προσπαθούσε καθόλου νά ζήση κι' αυτός έτσι. Άπεναντίας μάλις... Όστόσο κατώρθωσε νά ξεφύγη άπό τήν Έμμα Καντίλ, τήν όποία ο φίλος του Ζάκ άγαπούσε τριλλά και πού τήν παντρεύτηκε στό τέλος.

"Υστερ' άπ' αυτό ο Αιμίλιος προσπάθησε νά περιορισθί στη δουλειά του και νά ξεφύγη άπό τις παλιές του συνήθειες. Μά, στάληθια, εκείνο τó όπιο τόν έκανε νά εργάζεται στό γραφείο του άρχαιολόγου ήταν ή χάρις της. Έλλην Ντόρνιγκ, τής ώραιάς δακτυλογράφου του. Μιλούσε μαζί της ταπεινά γιά τó γάμο του Ντόρνιγκ με τήν Έμμα.

— Είμαι βεβαίος, του είπε μιá μέρα ή Έλλην, ότι ή Έμμα θά ζήση εύτυχισμένη με τόν κ. Ντόρνιγκ.

— Είναι καθήκον κάθε συζύγου, άπάντησε ζωηρά ο Αιμίλιος, νά κάνει εύτυχισμένη εκείνη πού παρη γυναίκα του.

— Αυτό τὰ λόγια σάς τιμούν, είπε γελώντας, ή Έλλην Ντράκε. Φαίνεται, ότι τó κλίμα αυτής τής ώρας σάς φρονίμεψε.

Ο Αιμίλιος κατάλαβε, ότι δέν ήταν όλος διόλου άδόστροφος στην Έλλην, μα εκείνη ήταν πολύ περημένη κι' αυτός είχε κακή φήμη. Έμνε στο κατόστημα του Ντόρνιγκ πολύ άργά και δέν φανόταν καθόλου στό σπίτι των Ντόρνιγκ, γιατί ήθελε νά άπεμύγη τήν Έμμα, ή όποία, παρ' όλο τó γάμο της με τó φίλο του, εξακολουθούσε νά τόν άγαπά.

Η Έμμα τó καταλάβαινε αυτό κι' άποφάσισε νά έκδικη τόν Αιμίλιο, του όποιου είχε μαντέψει τó αισθηματικό της νευρό δακτυλογράφο.

Μις Ντράκε, τής είπε μιá μέρα, έπιτρέψατέ μου νά σας δώσω μιá φιλική συμβουλή σχετικώς με τόν κ. Τοριάνι. Είναι άλήθεια γοητευτικός... μα μοιάζει με τήν παρλοΰδα πού πετάει άπό λουλουδι σε λουλουδι και μύσει άπ' όλα τó μέλι.

Ευχαριστώ, κυρία' άπάντησε ή Έλλην, ξέρω καλά τόν Τοριάνι και δέ συμφωνώ όλωσδιόλου με τή γνώμη σου.

Οι δυό γυναίκες δέν άντάλλαξαν άλλη λέξη άπό τήν ήμερα εκείνη. Μά πάντα ή Έλλην είχε άμφιβολίες γιά τή σταθερότητα του Αιμιλίου. Μιá μέρα πού ο Αιμίλιος περιλάλει τή μεγάλη φίλια πού έννοιωθε γι' αυτή, εκείνη τού άπάντησε ψυχρά.

Νά μιá μεγάλη λέξις, τής όποιας φοβόμυαι πολύ ότι τήν καταλαβαίνετε τή σημασία.

Καταλαβαίνο ότι οι παλιές μου τρέλλες σάς δίνουν τó δικαίωμα νά σκέπτεσθε έτσι, άπάντησε ο Αιμίλιος, μα δέ με βλέπετε ότι κάνω ειλικρινείς προσπάθειες γιά νά λησμονηθί αυτό τó παρελθόν...

Λέγοντας αυτά φαινόταν τόσο συγκινημένος, ώστε ή Έλλην γύρισε τó κεφάλι της άλλου γιά νά κρύψη τή συγκίνησή της.

Όστόσο, ο Αιμίλιος παρ' όλες τις ύποσχέσεις πού έδινε τόν έαυτό του και στους άλλους, δέν είχε αλλάξει καθόλου και ή ώραία Έμμα ή σύζυγος του Ντόρνιγκ, κατώρθωσε νά τού άποσπάση ένα ραντεβού.

Εσχάσατε ότι ο σύζυγός σας είναι ο καλύτερός μου φίλος; τής είπε εκείνος ψυχρά μόλις τήν είδε.

Είναι τόσο εύκολο νά τόν αφήσουμε ν' άγνοη τὰ πάντα, του άπάντησε άδιάντροπα εκείνη.

"Όχι, σάς ικετεύω, ως μόν προχωρήσουμε πιό πολύ! φέρεσε ο Αιμίλιος. Η τύψη γιαι σάς όδήγησα έδω μού φθάνει.

Μά ή γυναίκα ήταν γοητευτική και ο Αιμίλιος τόσο άδύνατος. Τó φείδι ή κόμπρα τόν έμαγνήτιζε πάντοτε.

Τήν άλλη μέρα, όταν έπήγε στό κατόστημα του Ντόρνιγκ, ήταν περιλυσός. Άπ' έναντίας ή δεσποινίς Ντράκε έτρεξε νά τόν συναντήσει και του είπε στοργικά :

Σας ζητώ συνώνυμη... Χθές φέρθηκα τόσο κακή ά-

Μιá θαυμασία ειρωνική έκφρασις του Βαλεντινο, στό ρόλο του Αιμιλίου Τοριάνι, στην «Κόμπρα».

πέναντί σας...

— "Αχ, άν ξέρατε τί δικίο πού είχατε! τής άπάντησε εκείνος. Άκριβώς εκείνη τή στιγμή μπήκε μέσα κι' ο Ντόρνιγκ, έξαιρετικά άνήσυχος.

— Τί έχεις; τόν ρώτησε ο Αιμίλιος με τρόμο.

— Η Έμμα, άπάντησε εκείνος, έβγήκε χθές τó βράδι πολύ άργά έξω και δέ γύρισε άκόμα... Ίσως νά πέρασε τή νύχτα της σε κανένα φιλικό σπίτι, μα τηλεφώνησα παντού και στάθηκε άδύνατο νά τή βρω.

Και έπρόσθεσε γεμάτος φόβο :

— Άν τής συνέβη κανένα δυστύχημα θά τρελλαθώ. Βοήθησε με νά τήν ξαναβρω, είπε τέλος τείνοντας τὰ χέρια προς τόν Αιμίλιο, πού είχε παραχειλι κι' αυτός.

Τί είχε συμβεί στη γυναίκα του Ντόρνιγκ, τó μυστήριο δέν ήταν εύκολο νά διαφωτισθί. Όστόσο εκείνο τó βράδι μιá μεγάλη πυρκαϊά είχε έκραγει στό ξενοδοχείο «Βάν Κλέβε» κι' έκάηκαν πενήντα άνθρωποι. Μά κατέστη άδύνατο νά εξακριβωθί ή ταυτότης των άπανθρακωμένων πτωμάτων.

Ο Ντόρνιγκ άρρώσθησε βαρεία άπ' τή λύπη του. Παρ' όλιγο νά προσληθί άπό τυφοειδή πυρετό, τόν όποιο κατώρθωσε ν' άποφύγη χάρις στις φροντίδες του Αιμιλίου, ο όποιος περνούσε όλες τις νύχτες πλάι στον άρρωστο φίλο του. Η τύψεις έβάρυναν τόν φτωχό Ίταλο, γιατί έννοιωθε πώς αυτός ήταν ή αίτια όλων των κακών. Μά ήσυχασε όταν μιá μέρα, ο Ντόρνιγκ, πού είχε άναρρώσει έντελώς, του είπε :

— Έπί τέλους, έμαθα τήν άλήθεια σχετικώς με τήν Έμμα.

Ο Αιμίλιος άνασκήτησε :

— Πώς; λέγε! του είπε.

— Χθές, ταχτοποιώντας κάτι χαρτιά, βρήκα μερικές επιστολές πολύ ένοχοποιητικές γι' αυτή. Άπ' αυτές έμαθα πώς έσύναξε στό ξενοδοχείο «Βάν Κλέβε» πού κάηκε και τó όποιο δέν είχε διόλου καλή φήμη. Η δυστυχισμένη Έμμα, πού κάηκε φαίνεται στην πυρκαϊά, είχε πολύ κακές σχέσεις.

Ο Αιμίλιος δέν είπε τίποτε, μα τήν άλλη μέρα με τήν πρόφαση ότι θάγόραζε μερικά έργα τέχνης στην Άγγλία, έγκατέλειψε τήν Άμερικη. Λυπόταν πολύ πού άφησε τή Μις Ντράκε, μα είχε άντιληφθί, ότι ο Ντόρνιγκ, μετά τήν άναρρώσή του, είχε άρχίσει νά τήν άγαπά. Τότε τι έπρεπε νά κάνει; Τó καθήκόν του ήταν νά θυσιασθί γιά τó φίλο του. Η άπουσία του βάσισε τρεις μήνες. Όταν ξαναγύρισε στην Άμερικη βρήκε τή Μις Ντράκε ώραιότερη άπό άλλοτε και γυναίκα του εύτυχισμένου Ντόρνιγκ. Κατάβηκε πώς ή θυσία του δέν πήγε στό χαμένα και ότον ή Μις Ντράκε τόν ρώτησε :

Φαίνεστε σά ν' άλλόξετε... Έκάματε καλό ταξείδι :

— Τó ώραιότερο τής ζωής μας, άπάντησε εκείνος επιβαλλόμενος στό παλιό έρωτικό του αισθημα, είχα συντροφιά δυό ώραιες ταξειδιώτισσες, μιá μελαχροινή και μιá ξανθή.

— Δέν είχα γελασθί, του είπε εκείνη. Είσαθε πάντοτε ο ίδιος.

Ο Αιμίλιος συγγράτησε τή λύπη του και άπάντησε γελώντας :

— Καί έλπίζω άγαπητή μου φίλη, νά μόν αλλάξω ποτέ.

Και έτσι μ' ένα παράπονο ζωγραφισμένο στό πρόσωπό του ο ώραιος Αιμίλιος Τοριάνι, έφυγε αφήνοντας τήν άγαπημένη του Έλλην στην άγκαλιά του εύτυχισμένου συζύγου της, στον όποιον, αυτός, θυσιάζοντας τόν έρωτά του, τήν είχε ρίξει. Χρειάζόταν αυτή ή θυσία γιά νά ξελιωθί στη συνειδήσή του και στό φίλο του γιατί είχε παρασείρει τήν πρώτη του γυναίκα Έμμα κατά τή μοιραία νύχτα τής πυρκαϊάς.

Τήν άλλη μέρα πήρε ένα υπεροικείο πού έφευγε γιά τήν Ίταλία, γιά νά γυρίση στην πατρίδα του και νά ξεχάσει. Άπό τήν προκομμία τής Ν. Ύβρης τόν χαιρετούσαν με τὰ μαντήλια τους ή Έλλην κι' ο Ζάκ Ντόρνιγκ, δακρυσμένοι...